No. 13, 21 MAART 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. — Uitgave: NENASU, Leiden
Opstelster: A. W. te Luij, Nieuwe Schoolstraat 16a, Den Haag, Tel. 115482
Opstelraad: M. Del Baere—Prins, E. Keers—Laseur, G. E. Monsees—v. d. Veen
Administratie-adres: Postbus No. 2 — Leiden — Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 2, Leiden. Prijs 10 cent met inbegrip van porti. Advertenties 50 cent per regel. Korting bij contract

NOOD

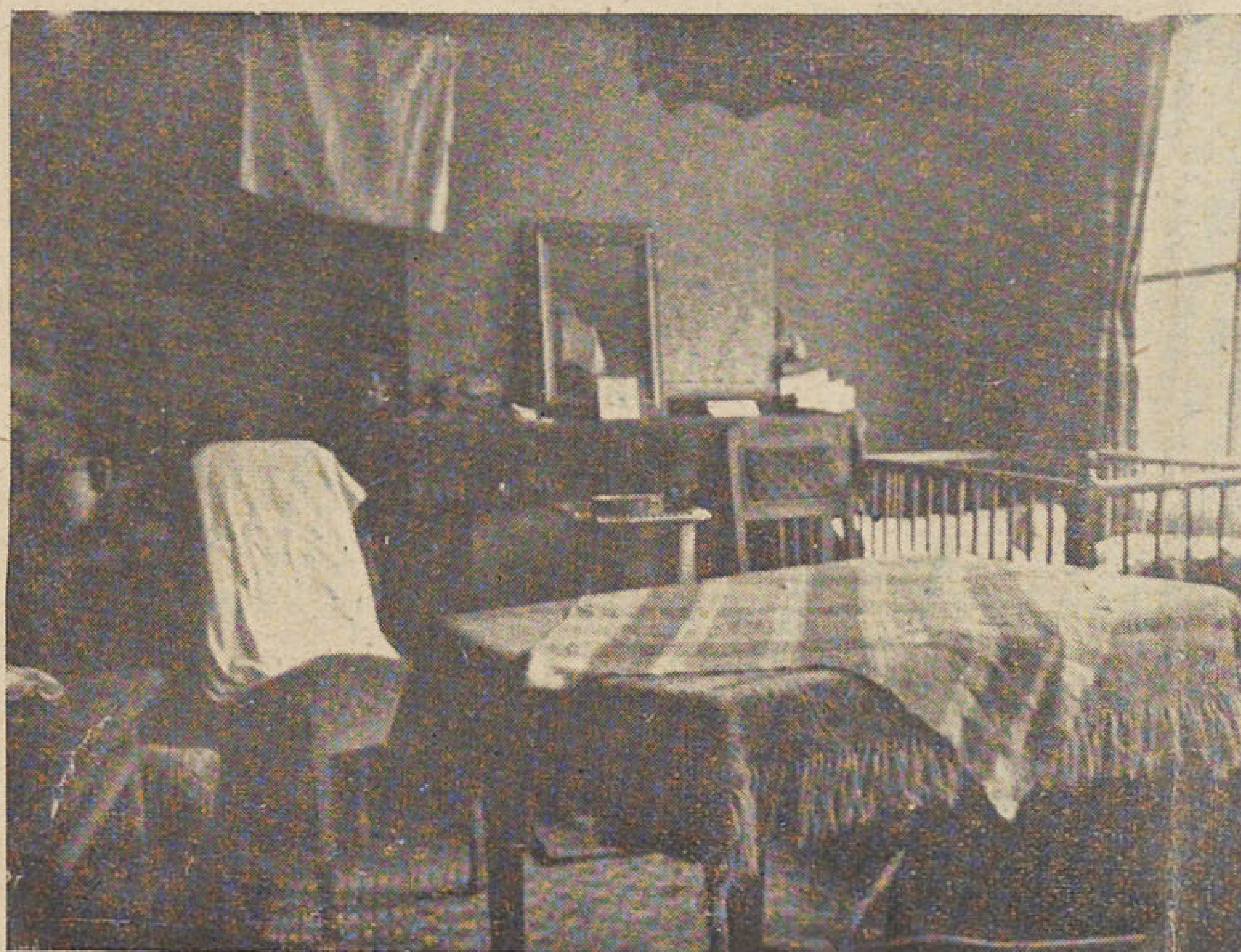
SCHANDALIGE WONINGTOESTANDEN

◆

Waar ziektekiemen naar lichaam en geest een vruchtbaren bodem vinden

Moeder en kind — steunpilaren van ons Volk. Daarom voor deze de eerste zorg
(Foto's Nat. Fotokantoor)

Grauwheid — engte — sfeer van zich „behelpen": het „rijk" van alledag voor duizenden en duizenden .....

IN een onzer groote steden — en lang niet in een „arme" stad, integendeel — leeft een gezin, één uit de duizenden, die er leven in dezelfde omstandigheden als dat eene. Omstandigheden, die gillen om verbetering; omstandigheden, die de caricatuur zijn van wat men menschelijk leven noemt, die druipen van spot en hoon op dat leven.

Alleen dat éene gezin willen wij hier een plaats inruimen, omdat het de verpersoonlijking is van al die duizenden anderen. Dat eene gezin is voor ons naamloos, omdat al die anderen zonder naam zijn; want zij zijn slechts een nummer aan het een of andere stempellokaal geworden in de jaren dat de heerlijkheid der democratie tot leuze had: „Sociale gerechtigheid — bescherming der economisch zwakkeren."

ALLEEN HET NATIONAAL-SOCIALISME GEEFT HUN NAAM AAN HEN TERUG.

De hier afgedrukte foto's verbergen nog maar al te veel de ware grauwheid van de omgeving van dit gezin — foto's hebben nu eenmaal deze eigenschap.

De „woning" welke U hier ziet, bestaat uit een „kamer" van nauwelijks 2½ × 3 meter met een plafond, dat iederen dag zijn portie afstaat in den vorm van vallende kalkstukken op de hoofden der bewoners. Door raamkieren tocht het aanhoudend, de deur kan niet op slot en kleppert irriteerend bij het minste windzuchtje; de schoorsteen rookt niet — zooals het de plicht is van een behoorlijken schoorsteen — naar buiten, doch naar binnen, want .... hij „lekt".

Een muffe lucht — vermengd met etensgeuren opstijgende uit het armzalige pannetje (waarvoor de inhoud in gelijkheid niet onderdoet) op het even armzalige kacheltje — komt U tegemoet. De luizen welke ongenoode gasten met zich brengen. Waar

(Vervolg op bladz. 2)

eenmaal hun intrede doen, helpt geen schoonhouden, stoffer en boender, zeepsop en wat al niet. Daar helpt alleen maar: uitroeien met wortel en tak. Hetgeen ook geldt voor de alleramzaligste woningtoestanden, welke in ons onder de erfenis der „zegeningen van de democratie" gebukt gaande vaderland heerschen.

Hoe wonen deze volksgenooten? Van „wonen" kan men eigenlijk niet spreken; dat is een aanfluiting van de ware beteekenis „wonen".

In dit muffe kamertje wordt den ganschen dag gehuisd, wordt eten gekookt, wordt het waschje gedaan op een petroleumstelletje (een keuken is er niet; alleen een soort hokje met een kraan en een ouderwetsche W.C. zonder noodzakelijke sanitaire installatie.

In dat kamertje ligt den heelen dag een kindje van nauwelijks anderhalf jaar in een armoedig kinderbedje te kraaien. Een lief kindje, met groote blauwe oogen, die U zoo openhartig aankijken; een kindje met zoo'n grappig eigenwijs kuifje, met handjes en voetjes zoo klein en teer, dat ge er een kusje op mòet geven. Een kindje, hèt kindje van moeder, hèt kindje van ons volk, lieve lezeres! Een kindje, zooals ons volk er duizenden en duizenden telt — helaas waarvan zoo velen in eenzelfde armzalig bedje liggen als dat eene hier. Geeft ge U — als ge met Uw eigen welverzorgde kindje in het voorjaarszonnetje gaat wandelen — er rekenschap van, dat er ook nog àndere kleinen zijn, die eens onder een moederhart werden gedragen, een moederhart dat klopt zooals het Uwe?

Dit kindje hier gaat 's avonds in een kistje — want het bedje, bestaande uit een paar getimmerde ruwhouten planken kan men niet anders noemen — omdat het zijn bedje-van-overdag moet afstaan aan zijn reeds op school gaande broertjes. Want die hebben geen bed.

Vader en moeder sjouwen elken avond een heel oud, kreupel ijzeren ledikant in datzelfde kamertje en slapen daarin — voorzoover men kan slapen in zoo'n bed dat net genoeg plaats biedt aan één persoon, laat staan aan twéé!

— Waarom slaapt U niet in het kamertje hiernaast? (Wij doelen op een hok met een bovenlicht, dat tot „slaapkamer" zou moeten dienen.)

— Omdat we het daar heelemáál niet uithouden van de wandluizen.

— Wanneer U de gemeente waarschuwt, moet men Uw boedel toch reinigen?

— Hebben we gedaan. De gemeente zegt: jawel, maar jullie moeten dat betalen, als je geen geld hebt dan maar afbetalen.... En ik moet voor mijn man en mij èn de drie kinderen van nog geen achttien gulden rondkomen. Mijn man is loopknecht, zit den heelen dag op de fiets, heeft altijd honger, net als de jongens. En alles wordt toch duurder....

Hier helpt geen práten meer. Hier moet worden gedáán. Want wij zien wel: overal heerscht gebrek aan. Geen dekking — de jongens worden met oude gordijnen toegedekt — („En het was van de winter zoo verschrikkelijk koud".... nòg staat afgrijzen, ontbering, in de oogen der moeder geschreven); geen verschooningen, geen.... och, wat allemaal op te sommen wat er niet is. Beter opschrijven wat er nóódig is — en dat is veel.

De gemeente heeft deze stakkers niet geholpen vóórdat de Sociale Zorg er zich mee bemoeide.

Wij hooren nu tot onze voldoening, dat dit gezin in een andere woning, een hèbbelijke woning, komt; dat er gezorgd wordt voor een nieuw boedeltje, kleeren, dekens, handdoeken, keukendoeken, keukengerei, enz.

De Sociale Zorg wil de daad.

Waar democratische administratieve rompslomp máánden voor noodig heeft, daar behoeft de Sociale Zorg een week, twee weken ten hoogste.

Overdrijving? Schudt U bedenkelijk het hoofd? Denkt U: hoe kàn dan nou....?

Lieve ongeloovige lezeres, gaat U eens een keertje mee met een werkster van de Sociale Zorg en overtuig U.... zooals wij dat deden....

♥

Zóó werd er gezorgd voor onze ouden van dagen

In de rubriek „Opbouw en Vernieuwing" van „Volk en Vaderland" van 28 Februari j.l., lazen wij onderstaande treffende staaltjes van „zegeningen" van de sociaal-democratie:

„Wij (Opstelraad „O. en V." — noot opst. De N.S.V.) ontvingen voortdurend jamerlijke klachten van oud-gepensionneerden, de mannen van leger en vloot, die veelal in Indië hun leven veil hadden voor het Vaderland, doch wier eenige fout was, dat zij vóór 1922 werden gepensionneerd en daarom door de vroegere regeeringen, behoudens een fooi als toeslag op hun onvoldoende pensioenen in den steek gelaten werden. De oplossing van hun moeilijkheden geschiedt slechts door den dood. Onze democratische machthebbers lieten deze plichtgetrouwen uitsterven.... De nood in de gezinnen van deze oud-gepensionneerden is in den tijd, dien wij nu beleven, ten top gestegen door de stijging van het levensonderhoud. Wij zullen eenige stemmen laten hooren, waaruit blijkt hoe er met deze menschen wordt gesold.

M. te Den H. schrijft:

„Mijn vrouw had een vrijwillige ouderdomsverzekering gesloten teneinde op 65-jarigen leeftijd f 3.— per week te ontvangen. Jarenlang heeft zij daar 39 cent per week voor betaald. Op den dag, dat zij recht zou hebben op de uitkeering, kortte men de f 3.— op mijn pensioen. Waarom heeft men mijn vrouw niet gewaarschuwd, toen zij de verzekering sloot, dat zij de premie aan het Rijk cadeau deed?"

Wij aarzelen niet een dergelijke handelwijze een schande te noemen!

De wed. S. P. te D. schrijft:

„Ik begrijp heel wel, dat als de N.S.B. aan de macht komt, er méér is recht te zetten, maar toch zou ik graag willen weten of er voor ons, klein gepensionneerden, ook verbetering komt. Ik geniet als weduwe een pensioen van f 281.— per jaar plus 40 pCt. verhooging. Dit is voor dezen tijd te weinig om fatsoenlijk van te leven. Met hard werken is mijn dochter onderwijzeres geworden maar staat al 3 jaar als kweekelinge met acte voor f 300.— per jaar voor de klas. Enz."

Wij vertrouwen, dat de dochter thans, bij de nieuwe regeling ten aanzien der kloosterlingen, een behoorlijk salaris zal krijgen. Dat is reeds veel gewonnen! Daarmede is de onteerende toestand, waarin de oud-gepensionneerden verkeeren, evenwel nog niet opgelost.

Wij kunnen evenwel dit zeggen: het nationaal-socialistische beginsel van de geborgenheid in eigen volk brengt mede, dat een lotsverbetering zéker komen zal, zoodra de N.S.B. dit te zeggen zal hebben. De N.S.B. beschouwt dit als eenvoudige plicht ten opzichte van volksgenooten, die in hun arbeidsjaren de gemeenschap hebben gediend.

Zooals de jeugd recht heeft op levensonderhoud vóórdat de arbeidsperiode is aangebroken, heeft iedere werker en zijn echtgenoote recht op levensonderhoud als de arbeidsperiode voorbij is."

Dierenbescherming

een factor van beschaving

In de vernieuwde cultuur, die zich thans over geheel Europa in een ongekend tempo aan het vormen is, eischt ook de dierenbescherming een plaats voor zich op. Dit deed zij al sedert lange jaren in de oude samenlevingen. Die eisch ging aanvankelijk gepaard met groote tegenwerking, belachelijkmaking enz. Dit alles is thans voor goed voorbij, en al meenen sommigen haar nog altijd te mogen vereenzelvigen met „sentimenteel gedoe van oude dames met bestrikte schoothondjes", de mensch met een open oog voor de werkelijkheid weet nu eindelijk wel eens, dat vertroeteling met dierenbescherming niets, maar dan ook niets heeft uit te staan en het wordt wezenlijk een beetje vervelend, in deze aangelegenheid steeds maar weer tegen sentimentaliteit te hooren waarschuwen.

Dierenbescherming is een kerngezonde beweging, welke in de laatste decenniën enorm aan populariteit gewonnen heeft. Wij zijn echter nog lang niet zoover, dat we het zonder propaganda ervoor stellen kunnen. Dat deze beweging als peadagogische factor in een blad als „De Nationaal-Socialistische Vrouw" geheel thuis behoort, hopen wij in de volgende regelen duidelijk te maken.

Wij willen den nadruk leggen op déze waarheid: dat niet alleen in iedere vrouw het moederbewustzijn leeft, maar dat hier sprake is van een kosmisch feit. Kosmisch gesproken, bekleedt de vrouw in de natuur de plaats van behoedster en instandhoudster van het leven en het is dan ook geen toevalligheid, dat in de dierenbeschermingsbeweging de vrouw een zoo voorname plaats inneemt. Deze kosmische waarheid, welke op het moederprinciep neerkomt, ligt in het vrouwelijk bewustzijn — of onderbewustzijn — verankerd, ook al is de vrouw in den gewonen zin geen moeder. En uit deze, ons door de natuur ingeplante neiging tot bescherming van het hulpbehoevende, het weerlooze, vloeit dan voort die andere typisch vrouwelijke eigenschap, die ons maakt tot opvoedster der prille jeugd. En wat is dan vanzelfsprekender dan dit, dat iedere moeder, die aan dat kosmisch moeder-principe voelt deel te hebben, op haar beurt in haar kind die eigenschappen wakker zal roepen, welke op het beschermen van het weerlooze gericht zijn?

Toch was dit helaas niet altijd zoo. Het kosmisch bewustzijn was verflauwd geraakt, het kosmisch verband losser geworden. Maar de toekomst zal ook hier herstellen. Ook in dezen maakt de nationaal-socialistische vrouw een goede kans.

De meeste kinderen zijn van nature reeds kleine beschermers van het weerlooze; hoe gemakkelijk is hun medelijden te wekken met het hulpbehoevende dier! Dat dit teere, mooie, dit zoo uiterst waardevolle in het kleine kind door het latere leven, door de omgeving enz. veelal vernield wordt, is maar al te zeer een treurige waarheid. Maar ook hier zal de toekomst herstellen en voorkomen.

(Een schandelijk voorbeeld van verwaarloozing in de opvoeding van de jeugd kwam ons dezer dagen ter oore. Eén onzer kameraadskes, dierenarts, moest onmiddellijk overgaan tot het afmaken van een kat, waarmee jongens hadden.... „gevoetbald". — Noot redactie.)

De verhouding tusschen het kind en het bescheiden wezen, dat zoo dicht in onze nabijheid leeft, het dier, is een uiterst belangrijke factor bij het streven naar een nieuwe cultuur, naar een fijnere, een onzelfzuchtiger beschaving. Het peciefiek opvoedende element, dierenbescherming, zal daarbij dan onmisbaar zijn. Specifiek opvoedend is dit element, waar het dier weerloos is en het kind (de kleine mensch) daarover wordt aangesteld door de volwassenen. Eenerzijds is het kind eens onbewust wreed, anderzijds voelt het de verwantschap met deze mede-afhankelijke wezens zoo sterk aan. Daarom is het zoo jammer, dat in zoo ontelbare gevallen dit verwantschapsgevoel door de ouderen in den loop der jaren zijner opvoeding wordt gedood, meer nog door doodzwijgen van het dier dan door het toelaten van mishandelingen.

Ons vrouwen, ons moeders, ons opvoedsters (leerkrachten e.a.) wacht in de nieuwe maatschappij naast zooveel anders, ook deze prachtige taak: het teere plantje „mededoogen", in ons kind aanwezig, extra te behoeden, te verzorgen en te ontwikkelen en daarnaast de eigenschap „moed" aan te kweeken, die er noodig is om onder alle omstandigheden openlijk voor het weerlooze op te komen. Wie ten allen tijde voor het dier durft op te komen, zal later voor den mensch, den kameraad, durven op komen.

Dit alles nu betreft de paedagogiek der dierenbescherming, betreft dus ons vrouwen en onze kinderen. Maar de houding in het algemeen tegenover het dier moet nog aanzienlijk veranderen voor wie gelooft in de nieuwe cultuur. Want er wordt nog onnoemlijk veel wreedheid gepleegd tegen het dier, waaraan wij menschen onverschillig en onnadenkend voorbij gaan. Ten slotte ligt ook hier weer een taak voor ons vrouwen. Zóó àl het geschapene in onze belangstelling te betrekken, dat ook het dierenrijk daarin wordt opgenomen als een natuurlijk gevolg, dit zal in de nieuwe samenleving, die bezig is steeds vaster vormen aan te nemen en waarin — misschien voor 't eerst in de geschiedenis — de rechtvaardigheid een vanzelfsprekendheid zal zijn, een eenvoudige consequentie moeten worden. En al zullen wij dan in de overheid de uitvoerster der dierenbescherming hebben te zien, onder ons volk zal de dierenbeschermingsgedachte toch veel meer ontwikkeld en aangemoedigd moeten worden en dit zal de taak dienen te zijn van de moeder, maar zeker niet minder van de scholen, welke de dierenbescherming als leervak op de lesroosters zullen moeten opnemen. Eerst dàn zal dit beschavend element echtstreeks tot ons volk kunnen komen en het tot een zegen worden.

De „aristocraten" in de hondenwereld.

(Foto-archief.)

Kleine gaven — groote offers

●

Reeds eerder lieten wij een collectant van Winterhulp Nederland aan het woord. Het waren niet zoo heel veel mooie ervaringen, welke hij — collecteerende in de „rijke" buurt — heeft opgedaan.

Ditmaal geven wij het woord aan een vrouwelijke collega, die ons hoopvolle klanken laat hooren. Hoopvol, omdat zij de ware kern van het ware volkskarakter, dat nòg niet kon worden kapot gemaakt door plutocraten en mammonaanbidders, vertolken.

„Vandaag bracht de lijsten-collecte voor W.H.N. mij in één van de armste, oudste straten in 't hartje van Amsterdam.

Over tallooze uitgesleten traptreden gingen mijn voeten, aan tallooze kale deuren klopten mijn vingers, uit talrijke oude en jonge — doch alle arme — handen ontving ik het offer voor de Winterhulp.

Want, in mijn straat, was inderdaad de f 3.45, die ik na uren werk bijeen had, een bedrag dat gegroeid was uit offers.

Dank aan den man die drie hoog de trappen af en weer op liep, omdat hij „dat voor een vrouwmensch geen werk vond" en toch z'n vierduitstuk wilde offeren, „want zie je, méér kan niet, 't is hier armoe troef!"

Dank aan die vrouw die ontvangen had van W.H.N. maar daar een kwartje van afzonderde voor de collecte die zou komen en dat offer nu met een feestelijk gebaar in mijn bus liet glijden.

Dank aan die arme weduwe, die slechts „een penningske" kon missen, maar haar visite aanmaande er óók iets bij te doen, zoodat ze het gezamenlijk tot veertig cent brachten.

Dank aan allen die met een blij gezicht, gaven wat ze noode — neen, eigenlijk niet kònden missen.

Het volgende huis:

't Was een zeer eenvoudige behuizing, één hoog: gaf niet, twee hoog: scheen niet thuis, drie hoog: kon niets missen, nog eens op twee hoog geprobeerd, want 't is zoo ellendig een heel huis voor niets te bewerken. Gelukkig! de deur gaat open, „Kunt u ook iets geven voor Winterhulp Nederland"?

— Ach ja, komt u binnen, Natuurlijk geven wij; wij zijn Duitschers. Hier, voor uw winterhulp. Heil Hitler! — Een lach, een vriendelijk woord, de deur gaat weer dicht achter mij en ik stommel de trap af, m'n oogen staan vol tranen, waarom? Om die vriendelijkheid. Ja...... Neen toch niet...... 't Was omdat ik jaloersch was.

(Vervolg laatste kolom onderaan)

DE „OVER

IN de erger dan vervallen boerderij, die als zoovele „soortgenooten" met het achterhuis naar den weg gekeerd lag, woonde Hasje van Loon met vrouw en kroost. Drie kwart van het huis was onbewoonbaar. Groote gaten in het dak lieten den wind vrij spel. En als het regende, moesten de bedden naar het eenige vertrek, dag nog min of meer waterdicht was, worden gesleept. In dat eene vertrek leefde, kookte, at en sliep het gezin van negen personen — zonder klagen.

Twee van de zeven peuters waren op school en van de vijf beneden zes jaar lag alleen de jongste nog in de wieg. De vier andere liepen in het niet al te ruime vertrek om moeder heen.

Af en toe struikelde zij wel eens over één van de kinderen, soms rolde er één van een stoel af, een andere keer vochten er twee een partijtje, wat allemaal wat gehuil, wat builen en schrammen en zoo tengevolge had.

Maar heel erg was dat niet. Ze zijn niet van suikergoed, de knapen, die onder dergelijke omstandigheden groot worden en als je hen niet beklaagt, duurt het huilen kort en de pijn niet veel langer.

Zoo ging het leven zijn gang, ook in dat oude huis, zonder grootere schokken, dan een half dak, dat weg waaide, een stuk muur, dat ingedrukt werd door een Novemberstorm.

Tot op 'n kwaden dag er een ongeluk gebeurde met Wimke. Wimke was een kereltje van twee en een half, drie jaar. Kromme pootjes, wankel ter been. Sprak nog maar een paar woordjes, maar verder mocht hij er zijn. Altijd zwaaide hij met zijn kleine handje vriendelijk gedag, als je langs kwam en „Dag zuut menneke" tegen hem zei.

Op dien kwaden dag was Wimke nat uit zijn krib gekropen 's morgens en omdat moeder geen droog broekske voor hem had, had ze hem maar dicht bij het fornuis gezet met de waarschuwing: „Stil zitten, Wimke en nie mee oew henjes aan het fornuis komme".

Wimke zat op zijn stoel en de andere kinderen speelden op de misse *). Op het fornuis stond een groote pan water te koken, d… te spoelen. Wimke ho… wipte af en toe even o… verbod. Moeder was e… op zijn stoel, lichtte h… die leuke bobbeltjes o… water. Dat was toch zó… glazen knikkers. Even … misschien èchte knikk…

Los op zijn stoel s… Wimke zijn vingertje i… water, verbrandt dit, … terug, dreigt te vallen, …

aan het oor van de pa… groote hoeveelheid k…

Een snerpende kre… verschrikte moeder na… bijna valt over de ge… kromd van de pijn, beg… naar de buren.

„Tonia, goa-de gij … hoalen. Ge wit wel, … ons Wimke mot kom… agen verbrand, och e… kommen. Hij leit van…

EZER"

Brabantsche schets van Anna Floralie

noodig had om luiers
ater koken, het deksel
gat de jongen moeders
water putten. Hij klom
an de pan en zag al
nde
Net
dit
ekt
de
ekt
ast

derdaad en krijgt de
over zijn lichaampje.
e pijn doet de hevig
nnen, waarbij zij nog
r jongen liggen, ge-
n oogenblik en vliegt

uw a-ge kunt Piete
eke de Mop, dat ie
Ons Wimke het z'n
achter mekoare mot
et erm jongske".

Tonia grijpt de fiets, ze heeft geen plaatje, maar riskeert, dat de veldwachter haar vat en rijdt zoo hard zij kan naar Piet, den „overlezer". In Brabantsche dorpjes hebben sommige menschen de „kracht" pijn van brandwonden af te kunnen nemen!

Piet komt meteen op de fiets mee, duwt rustig de toegeschoten buren, de kinderen en de geit op zij en gaat naar 't bewustelooze jongske.

Langzaam, eerbiedig teekent hij zichzelf met een groot kruis, knielt bij het kind neer en onder het telkens weer maken van het teeken des kruises zegt hij zacht en inzichzelf gekeerd een formule, die klinkt als een gebed.

„Ziezoo", zegt hij opstaand, „de pijn is weg. Waarschouwt nou moar gauw den dokter. Want ie is zoo erg verbrand, dat ie wel noar het kloster zal motten".

Hulpvaardige voeten reppen zich naar den dokter, die héél spoedig verschijnt, de armoedige ark rondkijkt en het arme Wimke, dat inderdaad deerlijk verbrand is, gelijk in zijn eigen auto meeneemt naar het ziekenhuis.

Des middags is moeder naar Wimke gaan kijken, die heelemaal in het verband zat. Met zijn klein wit snuitje lag hij daar in het zuivere ziekenhuisbedje en glimlachte flauwtjes tegen moeder.

„Hoe is het, manneke, duug-et geen ziér mer?"

„Neeje", zei Wimke.

Misschien gelooft de verlichte mensch in de groote stad het niet, maar als de kinderen van het bewuste dorpje zich verbranden, gaan de moeders vol vertrouwen naar Piete van Mineke de Mop.

---

*) Erf.

Laten we niet te hard mopperen over tegenslagen. Echte waarde heeft slechts, wat door strijd is verkregen.

Hoop is een ster, die wij het best zien, als het zeer donker om ons heen is.

Wie menschen wil leeren kennen, moet hen naar hun wenschen beoordeelen.

De dingen half doen is nutteloos, omdat het misschien de andere helft is, die telt.

Wie de kunst verstaat woord te houden tegenover zich zelf, behoeft niet te leeren het jegens anderen te doen.

Opgewektheid zal een deur openen, waar andere sleutels niet passen.

Men wege den man, niet zijn titel, van het koninklijk stempel kan het metaal niet beter worden.

Wees dankbaar voor Uw deel! Genoeg is meer dan veel.

Een streng oordeel schaadt niet; als men het maar over eigen daden velt!

Acht het geld niet meer en niet minder dan het waard is. Geld is een goed dienaar, maar een slechte meester als het ons de baas is.

't Was omdat ik die ingehouden juichklank hoorde in den Duitschen groet.

't Was omdat ik hartstochtelijk wenschte, dat in mijn, in òns eigen Nederland, mij dezelfde trotsche juichklank van boven tegen zou klinken „ja natuurlijk juffrouw, kom boven, wij zijn Nederlanders dus kennen onze plicht tegenover elkander; alles voor ons volk"!

't Was omdat ik mij schaamde over het „Welnee, mensch!" in een betere buurt, waar ik ook kwam. Over het kwartje bij den goed gesitueerden, waarvan ik zoo zeker weet, dat er méér, véél meer kan worden gemist.

Maar gelukkig dringt de nieuwe geest van offervaardigheid door tot velen van ons volk, getuige mijn ervaringen in „de arme buurt", getuige de juffrouw, die druk aan de wasch stond en „zulke erge zeepvingers" had zoodat ik aan haar tafel zelf maar de lijst moest invullen — 30 centen.

Haar „nou, verders veel geluk!" bleef me op m'n verderen tocht vergezellen als een geluid vol belofte.

Ik ben er zeker van: ook bij òns, Nederlanders, komt het „Door het Volk, voor het Volk"!

Amsterdam, 15 Maart 1941."

N.S.V.O.-NIEUWS

Arnhem — Onder leiding van de districtsleidster, kameraadske Japing-Jansen, werd er op 27 Februari j.l. een vormingsavond voor het meisjeskader der N.S.V.O. gehouden.

Als spreekster trad op kameraadske Op ten Noort. Zij voerde ons terug naar den tijd van vóór de komst van het alles vernieuwende nationaal-socialisme.

Voor 1933 was de gemiddelde Duitsche vrouw een huissloof. In Nederland hadden wij de emancipatie en het feminisme. In Engeland en Amerika zijn in doorsnee de mannen de slaaf van de vrouw, want de vrouw moet aan allerlei genoegens kunnen deelnemen.

Maar de man moet zijn de kameraad in den waren zin des woords. Wij, vrouwen, moeten de dienende kracht van ons volk zijn.

Daarom moet het jonge meisje met vreugde gehaald worden in het sociale werk voor het volk. Het moet deze taak bewust en met het hart volgen. Het moet zich bovenal oefenen in zelfdiscipline; zwijgen over het sociale werk, dus over de gezinnen waar het gaat helpen; orde en regelmaat hebben in de levenswijze; gehoorzaamheid kennen en bovenal de hygiëne ten strengste in acht nemen. Een meisje of een vrouw, die haar lichaam verwaarloost, doet daarmede haar volk te kort. Want alleen krachtige, gezonde vrouwen kunen een krachtig en gezond volk vormen.

Kameraadske Tijsen las een eigen sprookje-voor-groote-menschen voor.

Aerdenhout — Groep 3 hield op 7 Maart j.l. een geslaagden kameraadschapsmiddag.

Kameraadske Meihuizen, de kringleidster, sprak dezen middag. Zij begon met erop te wijzen, hoezeer deze groep in een korten tijd aangroeide.

Spr. had het dien middag in het bijzonder over de plichten der jongere vrouwen in de N.S.V.O.

Het is de wensch van onzen Leider, dat alle nationaal-socialistisch voelende vrouwen zich in de N.S.V.O. zullen vereenigen om met elkaar alle vrouwelijke werkzaamheden te doen, die van ons verlangd worden en zich klaar te maken voor de nieuwe maatschappij. De N.S.V.O. is, volgens den Leider, het voorportaal van de N.S.B.

Kameraadske Schotanus droeg een Afrikaansch gedicht voor, dat met een hartelijk applaus werd beloond.

Kameraadske Tesebeld hield een lezing over de vrouw in den nieuwen staat, welke met volle aandacht werd gevolgd.

De middag — waarop ook de districtsleidster, kameraadske De Gelder-Snijders aanwezig was — werd besloten met een krachtig klinkend N.S.V.O.-lied.

De groote bijeenkomst

van District 24 der N.S.V.O. te Den Haag

De landelijk leidster spreekt

Onder leiding van de districtsleidster, kam.ske A. I. van de Water—Hols, hield district 24 der N.S.VO. in den Haagschen Dierentuin, op 17 Maart, een groote bijeenkomst.

De nieuwe landelijke leidster, kam.ske O de Ruiter—Van Lankeren Matthes, hield een toespraak en maakte kennis met dit district. Zij leidde haar redevoering in met eraan te herinneren hoe zij acht jaren geleden hier, in deze zelfde zaal, heeft gezeten en geluisterd naar het woord van den Leider.

De landelijk leidster
(Foto Nat. Fotokantoor)

Thans zijn wij verder doorgedrongen tot ons volk. Toen — voor acht jaren — was de zaal gevuld met velen, die alleen kwamen om met rotte appelen te gooien. Nu is deze zelfde zaal gevuld met alleen vrouwen, uit Den Haag, Delft en het Westland — en al deze vrouwen zijn lid van de N.S.B. en de N.S.V.O., bijna allen zijn zelfs harde werksters in onze Beweging.

Toch is onze taak nog dezelfde als voorheen. Nog mogen wij niet verzwakken in onzen strijd.

Eens echter staan wij geheel temidden van ons volk, zijn wij de kern.

Het noodlot van de Nederlandsche vrouw bestond in de versplintering. Aan ons vrouwen deze te overwinnen, ons volk tot eenheid te brengen.

Wij moeten bereid zijn ons in te zetten voor ons volk.

Kam.ske De Ruiter bleef dan stilstaan bij den mooien arbeid van de Sociale Zorg. Bestond deze in den aanvang bijna uitsluitend uit kameraadschapszorg, thans heeft het werk ervan zich verder uitgebreid en zal eens ons heele volk omvatten.

De taak van de nationaal-socialistische vrouw is een dienende; ons devies zij: Werken en zwijgen.

Na de rustpoos hield kam.ske mr. Molenbroek een zeer belangrijke lezing over den organischen opbouw der N.S.V.O.

Het is nu eenmaal bekend, dat de vrouw niet die verstandsmensch is als de man. Zij werkt zooals haar hart haar dat ingeeft. Zoo wint zij ook de harten van die Nederlandsche vrouwen, die ons nu nog niet begrijpen. Die niet — door jarenlange democratische voorlichting — de waarheid van den leugen kunnen onderscheiden.

Uitvoerig stond spr. stil bij roeping en beroep van de vrouw. De positie van de vrouw in den nieuwen staat zal een geheel andere zijn dan deze tot nu toe was.

Spr. gewaagde met spijt van den verdorven geest, welke ook zijn invloed aan de vrouwenwereld niet onthield.

Een betreurenswaardig voorbeeld was dat van vele meisjes-studenten, die door geniepige propaganda door hetzblaadjes en terreur probeeren haar collega's te intimideeren en af te houden van den nieuwen geest.

Kam.ske Snijder van Wissenkerke, banvrouwe van den Nationalen Jeugdstorm te Den Haag, wekte de N.S.V.O. op de handen ineen te slaan met den N.J.S. en zoodoende deze jeugdorganisatie, waarvan eens

(Slot op bladz. 7)

Wij die achterbleven ... en achtergelaten werden

Zoo voelde ik het ook dien 28sten Sprokkelmaand op het perron in Den Haag, toen onze 600 vrijwilligers vertrokken naar Duitschland. Het beeld van dien dag, van die groote groep jonge mannen, rustig, ernstig wachtende op den Leider, op zijn woord, op het oogenblik van uitzending; van al die frissche blijmoedige en toch ernstige gezichten, die alle tegelijk uit de raampjes wilden kijken ten afscheid — dat beeld komt mij nog steeds voor den geest.

Het is grootsch wat zij deden, wat zij doen. Hebben wij dat eigenlijk wel voldoende beseft? Hoe zij in volkomen bereidheid kwamen toen de Leider een oproep deed. Hoe zij alles opgaven, al het goede dat zij hier hadden, alle bestaanszekerheid die ze mogelijk al hadden, alles, om te dienen het ideaal van een vrij, onafhankelijk, gelukkig Nederlandsch Volk. Om voor ons — die achterbleven — de mogelijkheid daarop te vergrooten; om voor ons het recht te verwerven, deel uit te maken van en mede te bouwen aan het nieuwe Europa. Voor dat groote algemeene belang hebben zij heel hun persoonlijk belang opzij gezet.

Wat zijn wij daartegenover vaak klein. Ons persoonlijk belang, onze persoonlijke tobberijen, moeilijkheden, wegen vaak zoo zwaar, dat heel het groote en grootsche waarom het gaat uit het oog wordt verloren. Laten we in zulke kleine oogenblikken eens denken aan onze vrijwilligers; even de foto in Vova met die vastbesloten ernstige gezichten bekijken. Het is mij alsof zij van ons verwachten, dat wij, die achterbleven, nu ook onze trouw, onze toewijding, onzen werkijver zullen verdubbelen.

De tijd dringt. De velden zijn wit om te oogsten, en de bewerkers zijn er nog steeds te weinig. We zijn allen noodig voor de groote zaak; ieder heeft wel iets te geven.

Wie het gevoel mocht hebben toch maar heel weinig te kunnen doen, sterke zich met de gedachte aan die jonge kameraden, die zich ten gevare van hun leven midden in den strijd hebben geworpen. God zegene hen en behoede hen.

EEN MOEDER

Door den Leider werd eervol ontslag verleend aan

Kam.ske E. KEERS–LASEUR

als Landelijk Leidster der N.S.V.O.

De Leider droeg deze taak over aan

Kam.ske O. DE RUITER–v. LANKEREN MATTHES.

Wij wenschen de nieuwe landelijke leidster van harte succes in haar arbeid tot heil van Neerlands vrouwen.

De Redactie.

Men ergere zich niet, dat de rozenstruik doornen heeft, doch verheuge er zich over dat de doornenstruik rozen draagt.

(Vervolg van bladz. 6)

elk kind in Nederland deel zal uitmaken, tot groei en bloei te brengen.

Een goed geleide jeugdorganisatie is noodig. Daar waar de taak der ouders te kort schiet, moet de jeugdleidster of jeugdleider bijspringen. Een verwording bedreigt een groot deel onzer jeugd.

Treurige voorbeelden hebben wij meer dan genoeg. Het geval van den moord op een vijfjarig meisje — iets dat gelukkig welhaast niet onze geschiedenis is voorgekomen — is wel een zeer treurig symbool van hetgeen er broeit onder de jeugd, die zonder leiding staat.

Tusschen de redevoeringen door declameerde kam.ske Broekhoven op zeer gevoelvolle wijze eenige verzen. Een van de mooiste, waarvan allen diep onder den indruk geraakten, was wel „De boer ploegde voort". Een hartelijk applaus was dan ook de belooning voor de mooie voordrachten van dit kameraadske.

District 24 heeft weer eens getoond, dat het er zijn mag!

Wie een twistvuur aanblaast, moet zich niet beklagen, als hem de vonken in de oogen vliegen.

*

Een slecht humeur is verkoudheid der ziel.

Nieuwe uitgaven

Van de hand van **Leonard Roggeveen** verscheen bij de **Uitgeverij G. B. van Goor & Zonen** het door **Jan Lutz** pittig geïllustreerde boek **„De Jongens van Klaverwei"** (voor 10-jarigen en ouder).

Een frissche bonte omslag maakt het boek van te voren al aantrekkelijk voor onze jongens.

De avonturen van Henk, van Kees, van Sander, de laatste, die zijn eigen weg vindt naar zijn groote-menschen-werk in de garage, onze jongens moeten er zelf maar over lezen!

Bij dezelfde uitgeverij verschenen, eveneens van de hand van **Leonard Roggeveen**, een serie jeugdboekjes over den kabouter **Okkie**, voor kleine lezertjes van 6-8 jaar. Leuke, geestig geteekende plaatjes illustreeren de boekjes.

Pijper het boschmannetje door **Phiny Dick**, met kleurendruk geteekende plaatjes eveneens van de schrijfster, is voor de kleintjes, die al wat gevorderd zijn in de leeskunst.

De kinderboeken van Van Goor vallen op door de goede verzorging in frisschen trant.

Alleen jammer, dat ze geschreven zijn in de Marchantsche spelling!

Oproep

Deze week worden U de briefkaarten en de plakzegels naar de nieuwe propaganda-platen verstrekt.

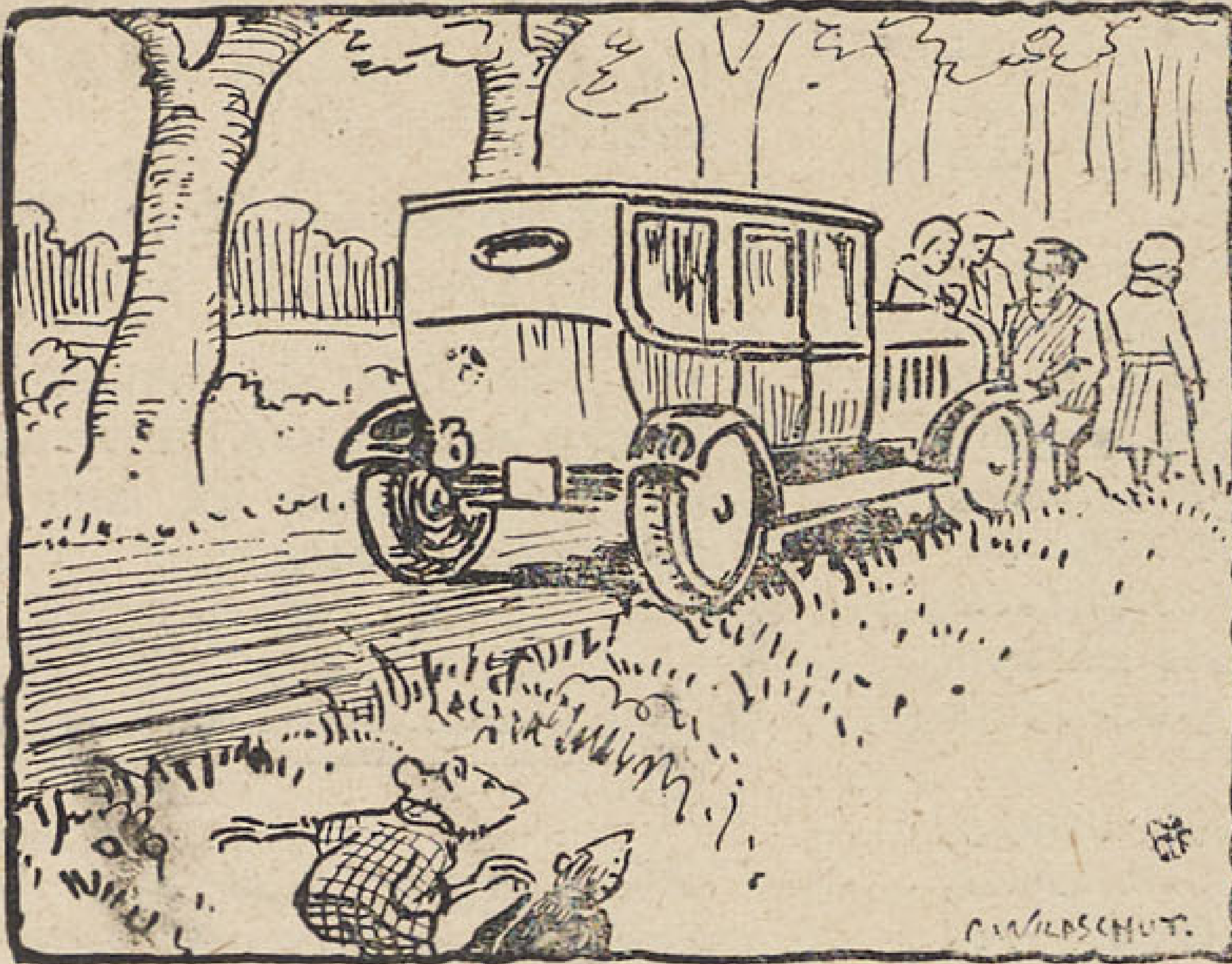
Zorgt ervoor, dat ge de briefkaarten nog deze maand naar alle windstreken verzendt, dat ge de plakzegels op al Uw brieven plakt en dat ge ze, voor zoover ge geen brieven verzendt, overal plakt, waar ze de aandacht trekken.

Weest op deze wijze, vrouw voor vrouw, propagandiste voor de Beweging!

Hou Zee!
ERNST VOORHOEVE
(Propagandaleider)

VOOR DE KLEINEN

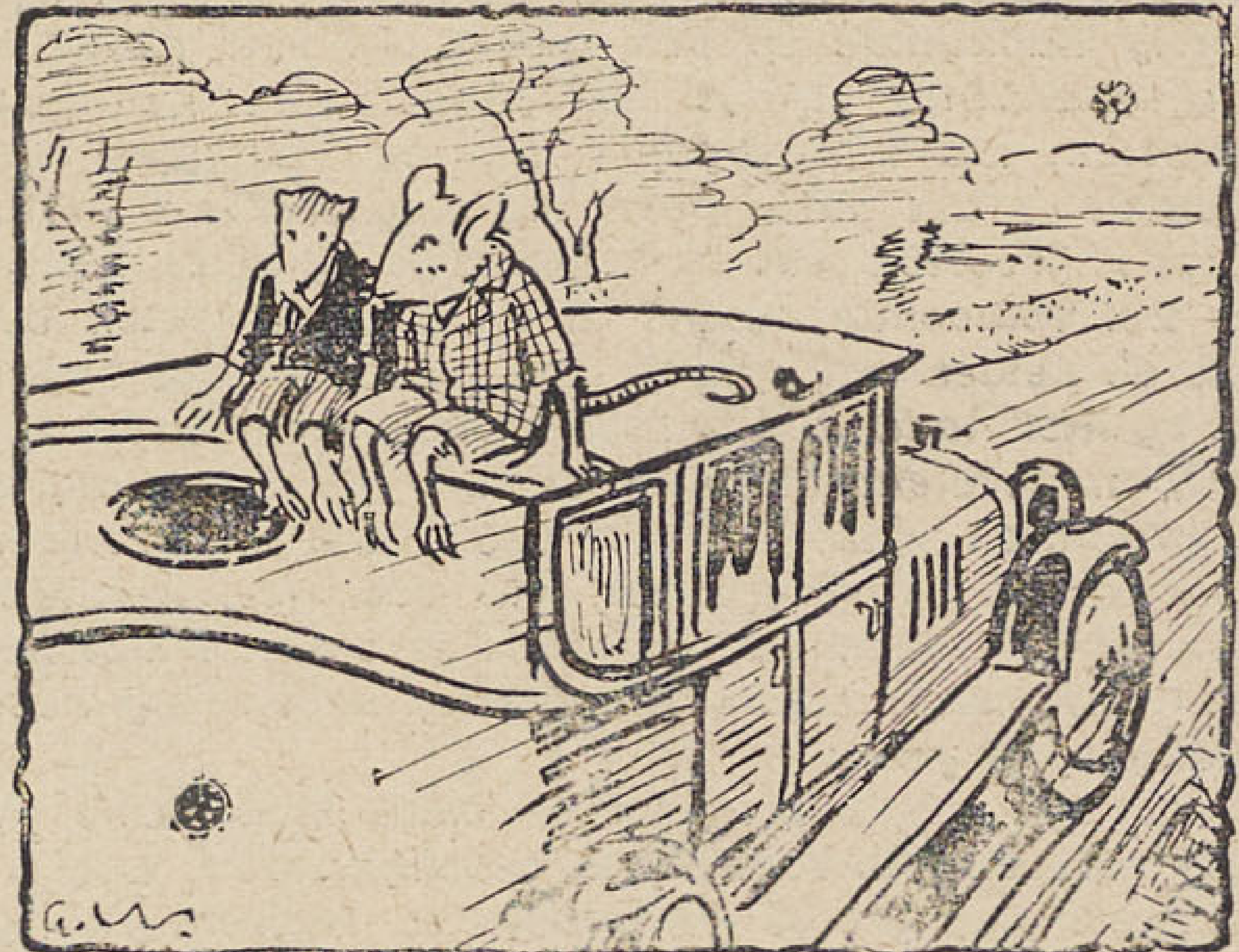
MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

25. „Pùù, een lief eindje," kwetterde de Zwaluw. „Daar loopen jullie minstens twee dagen over. Je volgt alsmaar den straatweg langs de rivier, dan kom je er vanzelf."

Zwartpels en Knaagtand waren terneergeslagen. Dat was een heel eind en er was geen enkel vervoermiddel te vinden dat hen er kon brengen.

Maar met klagen bereik je niets, dus togen ze maar op weg. Ze hadden zoowat een uur geloopen, toen ze in de verte een groepje menschen ontwaarden, die bij een auto stonden.

26. „Er hapert zeker iets aan den motor," dacht Zwartpels. En ja, toen ze dichterbij kwamen en door het gras nader slopen, zagen ze den chauffeur druk gezig om het defect te herstellen..

Vlug en ongezien klauterden ze op het dak van de auto en een poosje later ging het weer verder.

„Daar gaat toch niets boven het moderne verkeer," mompelde de Mol, innig tevreden naar beneden op den rijweg kijkende. „Zoo vlug, zoo geruischloos en zoo gemakkelijk."

Puzzle-rubriek

Hoe heet de machinist?

Ons probleem in het vorige nummer, heeft vele kameraadskes er toe gebracht ons hun meening over het duistere geval te schrijven. Echter toch weer niet zoo duister, of vrijwel allen hadden 't aan het goede eind. We laten hier de „ontcijfering" van het geval volgen.

Een der kameraden woont naast den remmer, dus halfweg Amsterdam—Utrecht. Dit kan kam. De Groot niet zijn, want die woont in Amsterdam. Kan het kam. Jansen zijn? Neen, want die verdient maar f 2.000.— en de kameraad, die naast den remmer woont, verdient f 3.000.-.

Dus: **die passagier is kameraad Smit.**

Nu gaan we uitzoeken hoe de remmer moet heeten.

Die naam moet gelijk zijn aan dien van den passagier, die in Utrecht woont. Dit moet kameraad Jansen zijn, want kam. De Groot woont in Amsterdam en kam. Smit halfweg Amsterdam—Utrecht. **De remmer heet dus ook Jansen.**

Rest ons te zoeken de naam van den stoker en den machinist. Ook dit is duidelijk, want: Smit speelt beter biljart dan de stoker. Dus Smit is **niet** de stoker.

Smit is ook niet de remmer, want die heet Jansen.

Bijgevolg is **Smit de machinist** en de **Groot de stoker.**

PRIJSWINNARESSEN

Onze fraaie prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan de kameraadskes: J. S. Schuyleman-Van Rijnswoud, Molendijk 5, Zwartewaal; J. M. Alblas, Rijnzichtweg 50, Oegstgeest en Leenders Hallink, Wierdenscheweg 63, Almelo.

De prijzen worden een dezer dagen franco verzonden.

De vraag is: WAARDOOR?

De plutocraat baron A. tot B van de C. keerde van een buitenlandsche reis van enkele maanden op zijn bezitting terug, waar hij ontdekte, dat een bezoek gebracht was aan de kluis, zonder dat de bedienden hiervan iets gemerkt hadden. Deze kluis was weer zeer zorgvuldig gesloten en het was dan ook vrijwel onbegrijpelijk, wie van den inhoud iets kon weten, uitgezonderd dan natuurlijk meneer de baron zèlf.

Woedend over hetgeen voorgevallen was, werden de bedienden aan een streng verhoor onderworpen. Hierbij verklaarde een tuinjongen, dat hij voor ongeveer twee maanden op een Zondag — het was juist een week na Paschen — vier verdacht-uitziende jongens van den tuinmuur afgejaagd had. Hij kon vooral van een der jongens een goede beschrijving geven, omdat het in dien nacht, toen zij weer in de buurt rondzwierven, volgens zijn zeggen althans, juist volle maan was. Vergissing was hier z.i. niet mogelijk.

De politie onderzocht een en ander. Zij had sterke verdenking jegens den tuinjongen en arresteerde hem na zijn verklaringen Hij had n.l. de verdenking op zich geladen.

Inderdaad, maar.... **waardoor?**

Het antwoord op deze vraag kan worden ingezonden binnen acht dagen na verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

Puzzle-rubriek
„De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Kaiserstraat 9,
LEIDEN.

Als **prijzen** voor de juiste oplossingen worden een drietal fraaie boekwerken beschikbaar gesteld.

Over deze rubriek kan géén briefwisseling worden gevoerd!